

LA ESQUELLA TORRATXA

PERIÒDICH SATÍRICH

HUMORÍSTICH, ILUSTRAT Y LITERARI

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA

10 céntims cada número per tot Espanya
Números atrassats 20 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ
LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona, cada trimestre Espanya, 8 pessetas.
Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 5

BATALLA D' ANTIQUARIS

—¡Vosté no sab lo que 's pesca!
—¡Vosté no sab lo que 's diu!

(Y aquí acaba tot. No es fácil
que arribi la sanch al riu.)

CRONICA

L'arcalde de R. O. no vol ser arcalde d'estiu... no vol suar... no vol derretirse. Son estómach ab la veu de la dispepsia, qu' es una veu que 's fa sentir ab molta agudesia, li aconsella anarse'n més que depressa á respirar els ayres refrigerants de Cambrils, en els quals se barrejan las emanacions de la mar ab els perfums de la montanya, preparantse aixís per encaminarse després á las salutíferas ayguas de Vichy, que solen probar á tothom, inclús als arcaldes de R. O.

De manera que la cayguda de 'n Moret li vingué com l' anell al dit, proporcionantli que ni pintada, l' ocasió de tirar la vara, saltar la barrera y fugir de compromisos, mals-de cap y molestias.

Bé es veritat que 'l general López s' apressurá á escriureli una carinyosa carta pregantli que desistís de la seva dimissió y continués en l' exercici del càrrech, apelant pera més obligarlo, á su nunca desmentido patriotismo.

Y aquí tenen al ilustre descendent de aquell famós Fernández Samá que acompanyá á D. Pelayo en sas guerreras empresas, en situació de representar el drama: «Conflicto entre dos deberes». Per un costat el patriotisme; per altre costat la dispepsia. La dispepsia, al fi, ha pogut més que 'l patriotisme.

El Marqués no ha dimittit; pero se n' es anat per dos mesos, en la íntima convicció, sens dupte, de que de aquí á un parell de mesos, lo qu' es de l' actual situació política ja no se 'n cantarà gall ni gallina.

*
*
*

Com es de lley, al bon D. Hermenegildo li tocava altra vegada ferse càrrech de l' arcaldesca insignia, que ja comensa á semblarse á la mona, per la facilitat ab que va passant de las mans del un, á las mans del altre.

Pero 'l Sr. Giner de los Ríos, tal vegada, menjantse la partida s' anticipá de alguns días al Sr. Marqués, anantse'n ab la familia á descansar de sas glorias y fatiguitas á la deliciosa Vall de Ribas. Ben guanyat se té 'l nostre bon amich aquest repós, després de haver tingut de bregar tant, ab els altres y ab ell mateix més de una vegada, per efecte del seu caràcter excessivament impresionable. Desitjém que 'ls sanitosos aires del Pirineu li treguin no més que una mica, las arnas anti-solidarias que algú li havia encomenat. Desde aquella altura de prop de mil metres sobre 'l nivell del mar y ab tranquilitat y calma, creguim que veurá moltes cosas que no podía veure desde Barcelona. En las serenas regions del pensament veurá elevarse més alta que 'l cim del mateix Puigmal, la gran figura del insigne Salmerón, jefe únich del partit de Unió republicana, mestre incomparable de la democracia progressiva y apóstol convenent de la Solidaritat.

Si á n' aquesta noble figura, 'l Sr. Giner li parla ab l' esperit, lliure completament d' enterbolidoras

influencias extranyas, estém segurs, seguríssims que tornarà de Ribas fet un altre home... es á dir, no un altre, 'l mateix á qui tots coneixíam y estimavam avants dels disgustos que li donavan els altres y dels que 's donava ell á sí mateix.

*
*
*

Ab tot aixó la vara ha anat á caure á las mans joves y no per joves menos expertas del simpátich Sr. Bastardas.

El Sr. Bastardas no descendeix de cap ilustre capdill de la reconquesta. No sabém que ni tant sols haja figurat may com á soci del Niu guerrer. En cambi 'ls seus ascendents professaren las ideas republicanas, y 's pot ben assegurar que ha heretat d' ells la conseqüencia, la sinceritat, el desinterés y totas aquellas cívicas virtuts que son la millor executoria dels bons republicans.

Porta ja dos anys y mitj d' estancia en el Consistori barceloní, y allá de ahont tantas reputacions n' han eixit més ó menos esmoladas, la del Sr. Bastardas s' ha mantingut intacta. Els seus electors del districte octau no han deixat ni un sol moment d' estar orgullosos de haverlo enviat á la Casa Gran. Es home de talent, de serenitat y sobre tot de una gran rectitut. Ningú li pot negar aquestas qualitats, per lo mateix que las ha posadas en evidencia fins en els moments més difícils. Y com allí lo mateix el volen els seus correligionaris que 'ls regionalistas, es el Sr. Bastardas el digne representant de una idea, qu' ell fou el primer d' emetre y que 's pot traduhir en grans beneficis pera Barcelona, la idea de la solidaritat municipal.

Fíxinse ab la afortunada manera ab que ha trobat l' embocadura del seu càrrech. —Jo no 'm proposo altra cosa —vingué á dir— que ser un fidel cumplidor dels acorts de la corporació municipal; vull governar per l' Ajuntament y ab l' Ajuntament; per Barcelona y ab Barcelona.

Y ho farà tal com ho diu, perque aixís ho sent, y perque, després de tot, aquest es el bon camí. Y com el Sr. Bastardas sab anar sol, d' aixó també n' estém segurs, aquest bon camí 'l recorrerà ab pas ferm y sense necessitat de tutors.

*
*
*

Avants de anarse'n el de Mariano, estava de filis, y pintá al viu el desgavell de l' administració espanyola y la poca consideració que guarda ab las corporacions municipals. En aquells ministeris s' eternisan els assumptos més urgents, els projectes més útils quedan empantanegats. Las ideas més bonas, quan no en l' inercia, s' estrellan en certas pretensions no gayre puritanas de alguns funcionaris que han de intervenir en la seva resolució.

La franquesa del Sr. Marqués es un dels millors serveys que ha prestat á la causa de l' autonomia. Dels seus conceptes pintant els abusos del poder central se 'n hauria de fer una gran tirada, repartintla profusament per Catalunya y per tot Espanya.

Per aixó deya D. Salvador: —Es necessari que 'ls arcaldes de Barcelona tinguin, apart de una posició desahogada, que 'ls permeti dedicar tot el seu temps al càrrech, una gran influencia política, y millor encare si tutejan als ministres y als directores generals.

Podrá ser que sigui cert. Pero no té res de recomenable haver d' apelar á n' aquests medis pera que 's despatxin degudament els assumptos muni-

cipals, en detriment de la dignitat de Barcelona, que val tant ó més que 'ls seus interessos.

Com á agent procurador del despaig dels assumptos de la ciutat, potser no tingui substituït el Sr. Marqués: no tothom se *tuteja* ab els concellers de la corona y altres alts funcionaris del Estat... Pero vaja, com tots aquests inconvenients y abusos es el poble qui ha de acabarlos, nosaltres, en l' hora present, ens felicitem de tenir per arcalde al Sr. Bastardas, que si no 's *tuteja* ab la llopada oligàrquica, 's *tuteja* en cambi ab el poble de Barcelona.

Y ab el poble 's va á tot arreu.

Un periódich local ha tret á la vergonya pública la qüestió del monument á D. Alfonso XII, que amassava convertir-se en un escàndol *monumental*.

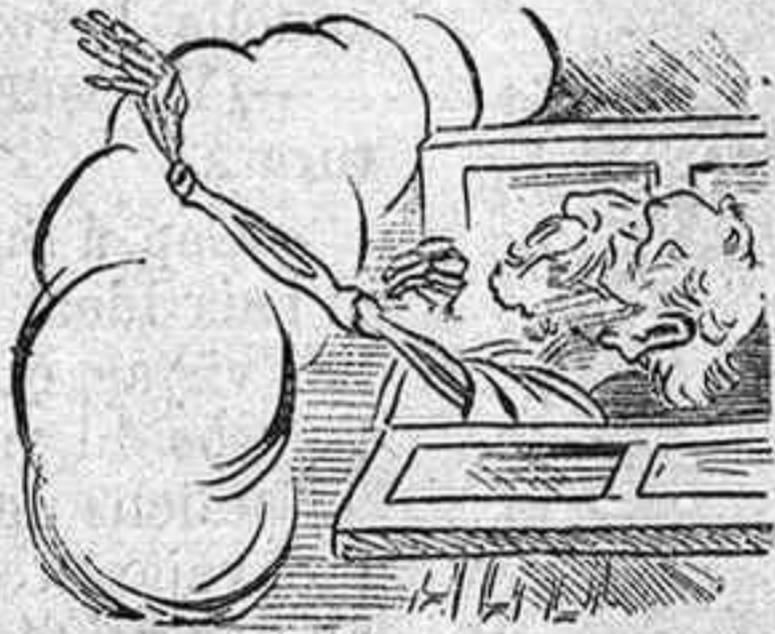

Després de haver-se recullit grans sumas de diners, per medi de la pressió oficial casi sempre, ara resulta que l'

obra de la glorificació del pare del actual monarca ha quedat empantanegada per falta de recursos... y 'ls dinástichs en materia de afluixar la mosca, ja es sabut no s' entenen de qüentos. El seu amor á las venerandas institucions quan els hi arriba á la butxaca, se 'ls hi torna aygua poll.

En Romero Robledo s' havia pres pel seu compte impulsar la cosa, com si ab aixó volgués ferse perdonar certs pecadets polítics. Y vinga treure obras á subasta... y vinga fer encàrrechs als industrials y als artistes, á preus bastant grassos aixó sí. Escoltin: ¿no 's tractava de

inmortalisar á un rey? Donchs els preus havían de ser *regis*. Pero, á lo millor, don Paco se 'n va anar al altre barri dihent:— *Ahí queda ezo*. Y 'l va succehir en la presidencia del famós monument—famós molt

avants de ser acabat—el senyor Canalejas.

En tot aixó 'ls industrials y 'ls artistes que havían fet gastos de consideració no veyan un céntim. Se parla de que una important fundició barcelonina está gravement compromesa per no poder realisar els seus crédits ab la Comissió del Monument. Els artistes que no son calvos, s' estiran els cabells, y 'ls que 'n son se pegan manotadas á la clepsa. Per

últim sembla que van decidir enviar un comissionat al Sr. Canalejas; pero tot inútil: no 's pot pagar, no hi ha quartos. Figúrinse si n' estarán de desesperats.

Pero jo 'm permetré recomenarlos calma y resignació. Si han de fer un sacrifici, fassinlo en honor de lo que 'l monument representa. Siguin avants que tot fervents monárquichs. ¡Y qué dimontri! Arríbinse al *Old England* y provehéixinse de prendas á la inglesa. Ja may més se vesteixin al istil d' Espanya, sino á la moda de Inglaterra, ab lo qual donarán un noble y patriótic exemple.

¿No 's tracta, per ventura, de *britanisar* á la nostra nació? ¿No es aquest l' afany predilecte dels go-

bernants desde que va celebrarse la boda regia? Donchs que 'ls artistas se resignin á no cobrar, y aixís tindrán l' orgull de poder presentarse per tot arreu com els primers *inglesos de la Espanya nova*.

P. DEL O.

SUPLICA

Á MON AMICH FRANCESCH M. Y A.

Tú, Francesch, que ja ets gat vell, ¿vols fe 'l favor d' escoltarme y després d' aixó, donarme... (res de diners) un consell?

Donch escolta: Vetaquí que jo 'm voldria casar, pro no 'm puch determinar per lo que ara 't vaig á dí.

Estimo á dugas minyonas y ellas m' estiman á mí, pro com que ab las lleys d' aquí un no pot tenir dos donas.

Veigme en un apuro gran com tú mateix pots coneixe: ¡No sé perque quan vaig neixe: no vareig neixe Sultán!

De las dos, l' una 't dech dí que no té una *perra chica*; pero es mes, molt mes bonica que no pas un serafí.

L' altra es prima com un fil, geperuda, coixa y xata, pero té mes or y plata que l' acaudalat Rotschild.

Si ab una sols puch casarme ¿cóm me las componch, jo que per las bellas y 'l diné' fora capás de penjar-me?

Dóm un consell: t' ho demana un amich per caritat, y un cop me l' haurás donat faré 'l que 'm dará la gana.

R. PAMONICAS

VIATGES FANTÁSTICHS

—¿Es aquí l' *Agencia-Exprés*?

—Aquí mateix. ¿Qué desitjava?

—He llegit en el diari l' anunci de vostés, y confesso que m' ha *llamat* extraordinariament l' atenció. ¿En qué consisteixen aquests *viatges fantástichs* circulars que ab tan econòmicas condicions ofereixen al públich?

—¡Ah! Es una invenció meva, una combinació maravellosa, que resol d' una sola plomada una infinitat de problemas.

—¿Y son realment tan económichs com vosté dona á entendre en el seu anunci?

—D' una economía insuperable. Deu duros, tot comprés.

—¿Es possible?

—Comenso per advertirli, senyor meu, que aquests viatges únicament son bons pera las personas que no contan ab medis pera viatjar...

—No comprench...

—Verbi gracia. ¿Vosté tracta d' enlluhernar als seus coneguts, anunciantlos que va á recorre mitja Europa? No ha de fer més que posarse d' acort ab mí, y jo li arreglo las cosas de tal modo, que als ulls de las sevas relacions semblará que, efectivament, el viatge s' haji realitat.

—¿Y qué consegueixo ab aixó?

—Una barbaritat de cosas. No necessita mundos ni maletas, no s' ha de moure de casa, no s' exposa als perills que per' anar pel món s' han d' arrostrar, evita un desembols considerable y té la gran satisfacció d' enganyar als amichs, féntelshi veure que quí sab els pobles que ha vist y las terras que ha corregut.

—¡Molt bé! ¡Aixó, aixó es justament lo que jo voldria!

—Pues aquí ho trobará tot tan perfectament combinat, que donará la castanya als més vius y maliciosos.

—A veure, donchs; explíquim lo que haig de fer.

—Comensém pel comensament. ¿Quánt temps vol vosté que duri el seu viatge *fantástich*?

—Un mes... ¿Li sembla si n' hi ha prou?

—Hi posarém un mes y mitj. Aixís la excursió podrà ser llarga.

—Molt bé.

—Durant aquests quaranta cinch días, vosté 's tanca al pis y no 's dei-

LA FRASSE Y 'L COMENTARI

EN SAMÁ:—L' arcaldía de Barcelona sols pot ocupar-la una persona de posició desahogada.

EN LLUCH:—O una persona desahogada, encare que no tingui posició.

xa veure en finestra ni en forat. Previament, ja s' haurá despedit de tot-hom, anunciant que se'n va... ¿ahónt vol que 'l fassi anar, de la primera embestida?

—Vosté mateix... Trihim un puesto ben bonich, ben pintoresch... y que vesteixi.

—Com á introducció, l'encaminaré al Cantábrich. Allí figurará que 's passeja per Sant Joan de Luz, per Biarritz... Luego pujará fins á Arcachon y d' allí á Trouville, á Normandía. ¿Li sembla bé?

—Magníficament! Y jo, entre tant, tancat á casa...

—¡Es clar! Vosté, per supuesto, 'm donará las direccions dels sis ó vuyt amichs més íntims que á Barcelona té, y aquést, de tant en tant, rebrán targetas postals firmadas per vosté y fetxadas en las poblacions que se suposará qu' está recorrent. L' *Agencia-Exprés* té representants en cada localitat que 's cuydan de desempeñar aquesta missió ab escrupulosa exactitut.

—¡Admirable, home, admirable!

—Aném seguint. De Fransa, atravesant rápidamente el Nort, se'n anirá á Bèlgica y passará á Ostende un parell de días, qu' es lo menos que 's necessita pera visitar al estiu aquella hermosa població.

—¿Y desde allí, cap ahónt me facturaré?

—Cap á Suissa. ¡Ah! ¡Suissal.. Es el país ideal de las excursions. ¡Quí nas vistas, quins paysatges més deliciosos hi haurá en las postals que 'ls amichs de vosté rebrán! ¡Y cóm l' envejarán al veure la tranquil·litat ab que vosté se 'n va d' una part á l' altra!

—¿Qué figurará que visito?

—Lo que vosté vulgui. El Righi, la Jungfrau, Interlaken... Allá ray que no hi ha més qu' escullir...

—Y de Suissa... ¿aquí altra vegada?

—¡Cá! Encare ha d' anar més lluny. Vull que veji Capo d' Istria y l' Abazzia, la encantadora Abazzia, la Niza del Adriátich...

—Tiri, tiril.. Per mí sí que...

—Recorregut aquell hermós recó d' Europa, crusará com un llamp la Italia y d' un á un visitarà els coquetons poblets de la *Côte de Azur*; Sant Remo, Menton, Cannes, Frejus... Y una volta vist tot alló, á casa. Els quaranta cinch días del contracte haurán passat.

—Y llavors, jo al carrer, á explicar tot aixó...

—¡No encare! Falta l' últim detall. L' *Agencia-Exprés* enviará á casa seva un dependent, que 's cuydará de donar á la seva cara y mans aquell color especial que tenen els viatgers quan tornan d' una excursió molt llarga.

—¡Superba idea! D' aquesta ma-

nera tenyit, que vinguin els amichs á duptar de la veritat del meu viatge!..

—Ni somiarho! En últim cas, vosté pot treure testimonis.

—¿Quins?

—Els que li proporcionarà l' *Agencia*, que per las cinquanta pessetas convingudas respón de tot.

—¡Basta!... Apuntim.

A. MARCH

TEATROS

Pel revister de teatros la estació d' estiu resulta providencial, porque es molt poch lo que s' ha de treballar, y al estiu precisament es quan el sirgar vé mes á repel.

Y s' ha de treballar poch porque escassejan las novetats y els alicients, com si 'ls efectes de la calor influís sen directament en las protuberancias cerebrals dels empressaris ahont resideix la *inventivitat*. Al estiu ja se sab, género prim qu' es el mes fresch.

No extranyin, donchs, que passi per alt casi tots els teatros que matan el temps ab obras que ni els honors de la crítica mereixen... Y aixó que algunas de aquestas produccions, ab tot y ser tan buydas, tan insustanciales, solen alcansar algunas vegadas centenars de representacions.

Desgraciadament el nostre públich es aixís: d'fu que no va al teatro per encaparrarse, y 's contenta bonament ab menjars sossos, que si no alimentan, tampoch s' indigestan... Y se 'ls van empassant més que per gust, per rutina.

En l' actualitat el género xich domina en la majoría dels teatros qu' están oberts.

En el *Tivoli* s' ha estrenat un' obra bastant adotzenada, de carácter melodramátich: se titula *El tesoro de la bruja*, y no 's pot dir que valgui ni una pesseta, quan menos un *tesoro*.

Ab los *Bohemios* varen debutar días enrera la tiple Roseta Grau y 'l tenor Marcelo R. Rosal, essent molt ben acullits pel públich.

La companyia sarsuelera del *Teatro Cómich* s' ha reforçat ab el concurs de la molt aplaudida tiple Gabina de la Muela y del barítono Joseph Gómez.

Els Onofri han tornat al *Condal*, qu' es com si diguessim la seva casa paterna, ben pertrexats ab aquellas vistosas pantomimas que son la seva especialitat y fan las delicias del públich del Paralelo.

Al *Bosque* segueix la ratxada d' óperas baratas y ab tot bastant ben cantadas.

Desde la nostra última revista han fet el gasto: *Rigoletto*, *L' Africana* y *Faust*, ab la *Nit de Valpurgis*... ó dels *Aspergis* com deya un espectador qu' está més al corrent de la liturgia que del art lírich.

Me crech en el deber de dedicar els últims párrafes de la present ressenya á las dos companyias de alguna talla, que funcionavan respectivament á *Novetats* y á *Eldorado*. Totas dugas van acabar diumenje las sevas tascas, deixant als aficionats al art dramátich, que per lo vist van essent á Barcelona cada día més escassos, la soletat per tota companyia.

No crech que 'ls apreciables actors de la Vila del Os—y sino ells els seus empressaris—se 'n hajan anat gayre satisfets de Barcelona.

La darrera obra estrenada per la Sra. Pino (*Les romanesques* de 'n Rostand, traduhida per en Palomero ab el títul de *Los noveleros*) es, sens disputa, una de las més amenas y agradables de l' última temporada.

En Rostand es un verdader poeta, de ingeni peregrí y de sentiments delicats, que coneix y sent els temps pretérrits, ficantse en ells ab el mateix desembrás que si sigués á casa seva, y escampant arreu primors y galanuras. Pocas obras tant apropósit com *Les romanesques* pera ser traduhida al castellá. ¡Si fins sembla filla de la mentalitat dels nostres autors del sigle d' or!

En Palomero l' ha presa pel seu compte, y enmotllantla hábilment en las formas métricas y en l' estil característich dels Moretos y Alarcóns, n' ha fet una maravella.

El públich la vá paladejar ab delicia; y al éxit que siguié unánim y franch, tant com la bondat de l' obra hi contribuí la exce-

lencia de la interpretació. La Sra. Pino estava en el seu element.

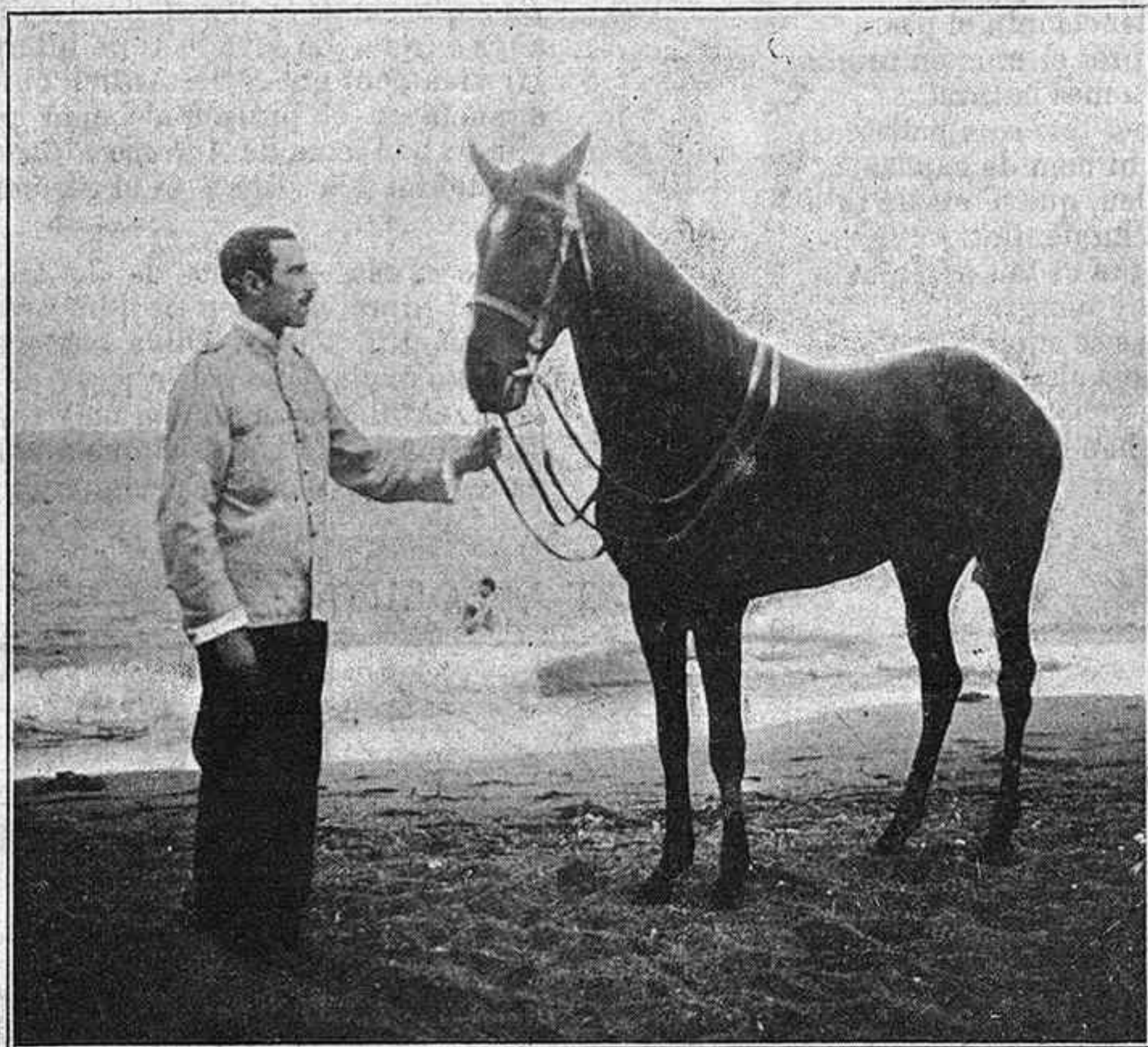
N. N. N.

Á LA MEMORIA DEL DESVENTURAT POETA

ANTON ISERN

Nasqueres entre terrosos,
fores una flor del camp,
y com las flors; ta existencia
sigué breu. El teu mal fat
ha vensut en eixa lluyta
horrorosa y denigrant
que s' anomena la vida.

Ara ja no cantarás...
Tingueres el cor de poeta
y el cervell privilegiat,
fores pobre... Eixas tres cosas

Aquest es el caball *Virote*, que fa poch días, á la Mar Vella, salvá la vida al ordenansa Joan Vara, que l' havia portat á banyar y estava ofegantse.

matan al home més brau.

La poesia es la madrastra
dels trobadors delicats,
ingénus y de cor tendre
com tú érats. La realitat
per l' obrer que té intel·lecte
es una carga aixafant
que fa pensá ab el suïcidi...
La mort es la llibertat.
La lluyta per la existencia...
el martiri del ideal...
contrarietats amorosas...

Qui estima ¡qu' es desdixat!
Morir jove, quan se senten
tots els goigs del estimar;
quan una dona ens captiva;
quan no som res més que esclaus...
morir aixís... es tristíssim...
pero víurehi ¡doble mal!

La vida sempre es rastrera
pels místichs com pels mundials.

La cobardía de viure
s' alimenta de pecats.

Jo encare no vull matarme.
Tinch bons punys per afrontar
als imbécils y envejosos
que me obstruccionin el pas...

Jo m' he prés el mon en broma
per qué es lo més natural.

Si 'ls homes tots som pallassos
¿perqué 'ns hi hem de capficar?
¡Oh, gran Deu, que n' ets de sabi
si vas fer la humanitat!

La teva obra es tan perfecta
tan acabada y tan gran...
que 'ls poetas se suïcidan,
moren de gana els infants,
las noyas se venen l' honra,
y 'ls vellets han de captar,
.....

Reposa en pau, Isern noble.
Ara ja no cantarás...
Tú ja has acabat la lluyta
horrorosa y denigrant...

ANDRESITO

LLIBRES

EGOISMO Y ALTRUISMO, por José ANTICH.—L' autor de aquest llibre es ben conegut y apreciat en els cercles intel·lectuals barcelonins, per la originalitat de las sevas ideas, y per possehir una vasta cultura realsada per un estil brillant, transparent y vigorós. Aixís, donchs, son llibre *Egoismo y altruismo*, estudi conciensut de un aspecte interessant de la dinàmica del sentiment, te un lloch adequat en la *Biblioteca Sociológica Internacional*, que está formada ab produccions, generalment, de autors estrangers. També aquí 'n tenim d' homes estudiosos, dignes de alternar ab ells. Y 'l Sr. Antich n' es un.

La materia que conté 'l volúm es ampliació de la qu' exposá l autor en unas conferencias que ab el títul de *La evolución de la Moral*, doná en l' *Ateneo barcelonés* dos anys enrera. La seva lectura interessantíssima fá desitjar vivament que 'l Sr. Antich compleixi 'l propòsit que anuncia en el prólech de anar publicant una serie de obras ab el lema de *Antropocultura* de la qual el treball que tenim á la vista n' es el germen.

JOVENESA.—*Poesías* de J. OLIVA BRIDGMAN.—Es aquest llibre, com son títul ho revela ben clar, un esclat de joventut. El Sr. Oliva posseheix un cor entusiasta, que sab explayarse pels espays de la passió y de la fantasía. Al llansarse no tem may topar ab els esculls de la dificultat de la expressió que á voltas traban l' esbranzida del poeta. Aixís sas composicions ofereixen el gran

SEGURETAT ABSOLUTA

—¡A dintre, noys!... (Ab aquest parell de carbassas, no haig de tenir por de res.)

LA QÜESTIÓ DEL LICEO

Entre palcos y butacas
la batussa ha estallat ja.

La victoria está indecisa.
¿Qui guanyará?

mérit de l'expontaneitat, que fá perdonar una que altra imperfecció de forma.

A nosaltres ens plau aquesta manera de sentir y de fer, perque revela un temperament franch, obert y vibrant. ¡A la peste 'ls encongits, els qu' escriuhen ab pena! ¿Qui 'ls fá penar, al cap de vall pera fer patir als altres?

No 's podrá dir may aixó del autor de *Jovenesa*, que té inspiració propia, y una molt patent facilitat pera traduhirla en composicions calentas, palpitants de vida.

Fins té 'l bon gust de desdenyar las tendencias decadentistas ab que molts altres que volen passar per poetas disfressan la seva impotencia. Mes aviat se recorda dels clássichs grechs y romans, pero no per imitarlos servilment, sino pera pendre'ls com á estímulo, en sos desbordaments. Revelan aquest propósit els títuls baix els quals apareixen aplegadas sas composicions: *Odas*. — *Cántichs á Elena*. — *Idilis*. — *Anacrónticas*.

Y ara aquí van un parell de botons per mostra:

HIMNE SÁFICH

Pálida verge de besada ardenta,
flor de la vida esplendorosa, augusta,
filla suprema dels plahers erótics
vina á mos brassos.

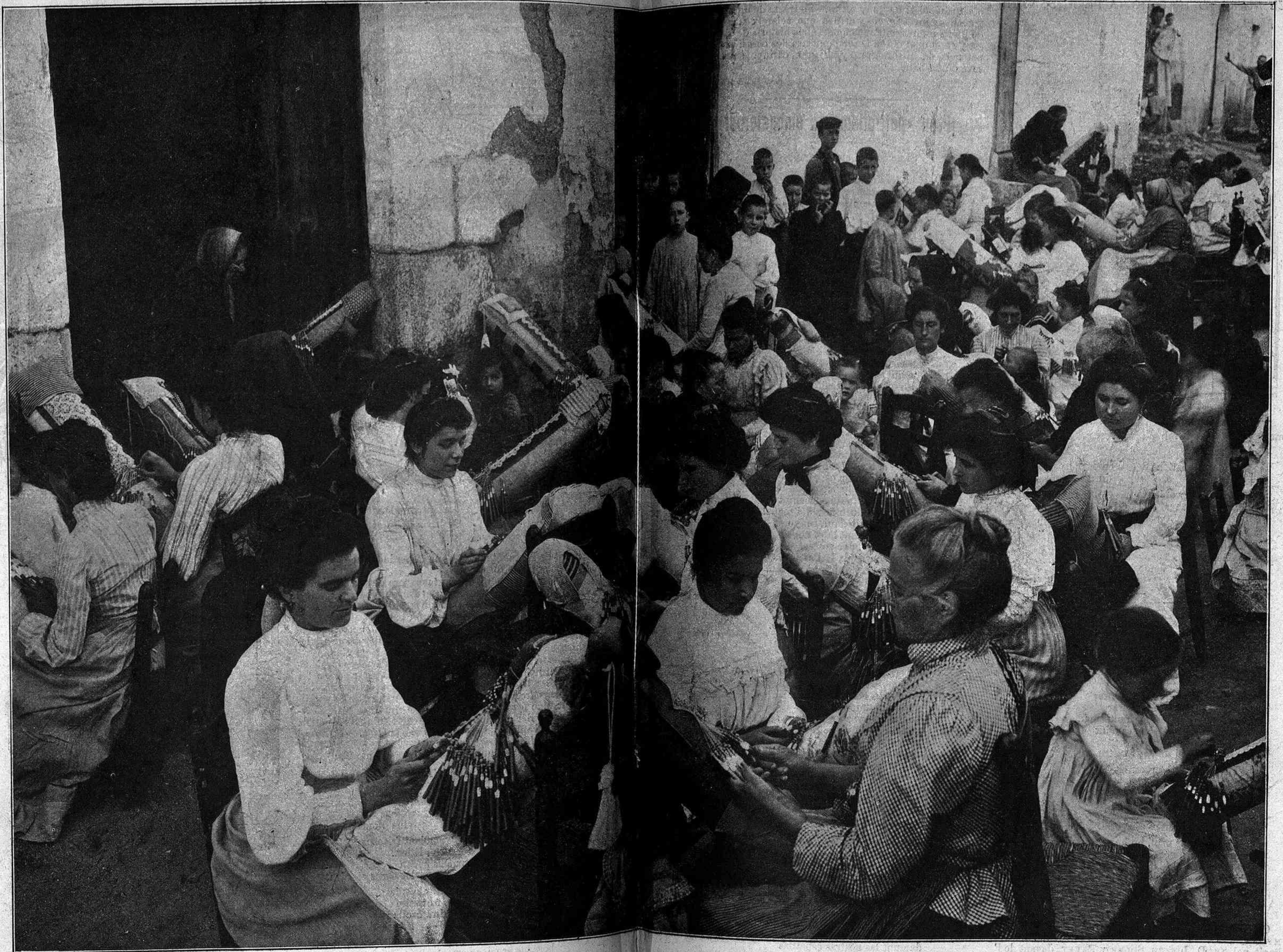
Oberts t' esperan tremolant frisosos,
filla de Lesbos, delectosa Erina.
Assedegadas de caricias penan
las carns rosadas.

Els llabis rojos enardits sospiran,
el sí panteja adelarar, fortíssim
el cor batega, y de la lira brollan
ritmes alegres.

La nit plascenta als somnis bells convida,
boscans aromas portarán las auras,

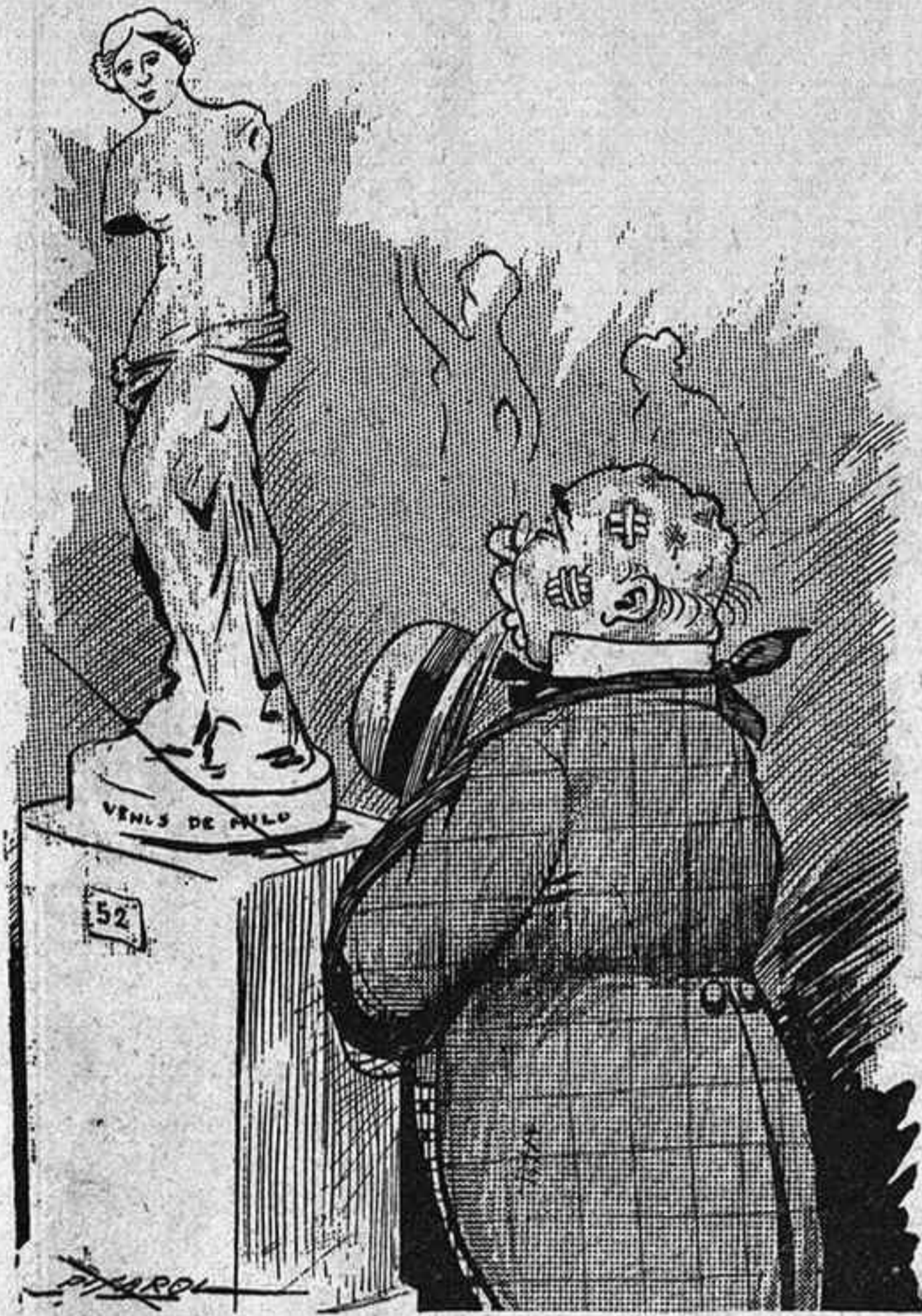
En l'interin, caballers,
á la casa hi ha papers.

(Inst. de LA ESQUELLA)

Son aquestas las inteligents puntayres de quinas mans han sortit els delicats treballs que avuy s'admiran en la Exposició que la vila d'Arenys de Munt acaba d'obrir al públich.

EL MARIT D' UNA DONA PEGUISSAYRE

—iSense brassos!... ¡Aixís, aixís voldria jo á la meva estimada esposa!

y 'ls eterns cántichs de sos besos dolsos
durán las onas.

L' hora es propicia á la ventura, aymada.
Bésam sens treva, y al unirse 'ls llabis
mor com jo moro ab pler suprem rendida,
pálida verge...

Pálida verge de besada ardent,
filla de Lesbos, delectosa Erina,
á la canturia del amor de Safo
respón piadosa.

CÁNTICH A ELENA.—V.

Al entorn meu, en tot instant
ara rihent, ara plorant
hi giravolta un blanch fantasma;
visió de pler ó de dolor,
sempre té ulls blaus y cabell d' or
y un rostre blanch, de un blanch qu' encanta.

Com es visió que 's fa adorar
es mon afany lográ abraçar
el cos gentil del blanch fantasma...
Si l' he abraçada s' ha esvahit
en la buydor del infinit
sense deixar ni un petit rastre...

Pero després ha retornat
y á mon entorn ha volejat
lleugerament, sempre callada...
Jo al ovirarla novament
torno á sentir l' afany ardent
d' entre mos brassos aferrarla.

Per fi, amor meu, ho he conseguit,
y ara no fuig, vora mon pit
he apresonat al blanch fantasma.
Tú me l' has dat ab tan amor,
que 'l gran fantasma encisador
es la visió de l' Esperansa.

CONTRIBUCIÓ Á LA HISTORIA ANTIGA DE CATALU-
NYA.—EGARA.—TARRASSA.—Tal es el títul del discurs
llegit pel SR. D. JOSEPH SOLER Y PALET, davant de l'

Academia de Buenas Letras de Barcelona, en sa recepció
efectuada el 17 de juny últim.—Se tracta de un notable
traball de investigació y crítica que aclareix una serie
de punts interessants relacionats ab la historia de Tarras-
sa, y en el qual el seu autor demostra dos cosas: sa com-
petencia de historiógrafo y un gran carinyo envers la
seva ciutat natal.

RATA SABIA

¡Prou «patriotisme»... embusteros!

Si no fossim en un temps
que no convé acalorar-se,
si no fossim al istiu,
época ja prou pesada
y en que á copia de molts banys,
molts gelats y molta mandra,
la sanch qu' en el cos tenim
acaba per ésse horxata,
creguin que fora qüestió
quasi d' aná á clatelladas
ab aquests quatre beneyts,
patriotas d' estar per casa
que 'ls més grossos disbarats,
las intencions més malsanas,
els projectes més dolents
y las lleys més arbitrarias,
tot, ho pretenen cubrir
tiranthi á sobre una glassa,
especie de tapa bruts
que mil vergonyas amaga...

En qualsevol ocasió,
y tant si 'l poble reclama
menys promesas y més fets,
com si 's queixa, com si calla,
ells sempre tenen á punt
la misteriosa paraula,
la frasse sacramental
ab que la boca li tapan
y ab que li paran els peus
si acás del rotllo 'ls aparta.

Lo que aquí está succehint
no passa en lloch més del mapa!
Pro... ¡vinguin aquí, senyors!
Ja que usan tant la paraula,
volen dirnos, per vostés,
en que consisteix la Patria?...

Vostés sens dubte ho sabrán,
que lo que toca á nosaltres,
inexperta joventut
confosa y desorientada
ens hem fet un embolich
que no l' entén ni 'l Sant Pare.

Varen dirnos de primer
qu' era pegá ab arrogancia;
van contestarnos més tart
qu' era saber conformarse.

Hem vist días que han volgut
que fossin bocas tancadas,
ciudadans empresonats,
contribucions ab recárrech...
y altres días qu' era tot
qüestió de prudencia y calma.

Ahí 'ns deyan molt formals
qu' era tenir gran confiança
y esperar revolucions
vingudas d' esferas altas...

Avuy ja es tot al revés:
Avuy tot es democracia,
y llibertat á tot drap,
y autonomías ben amplias...

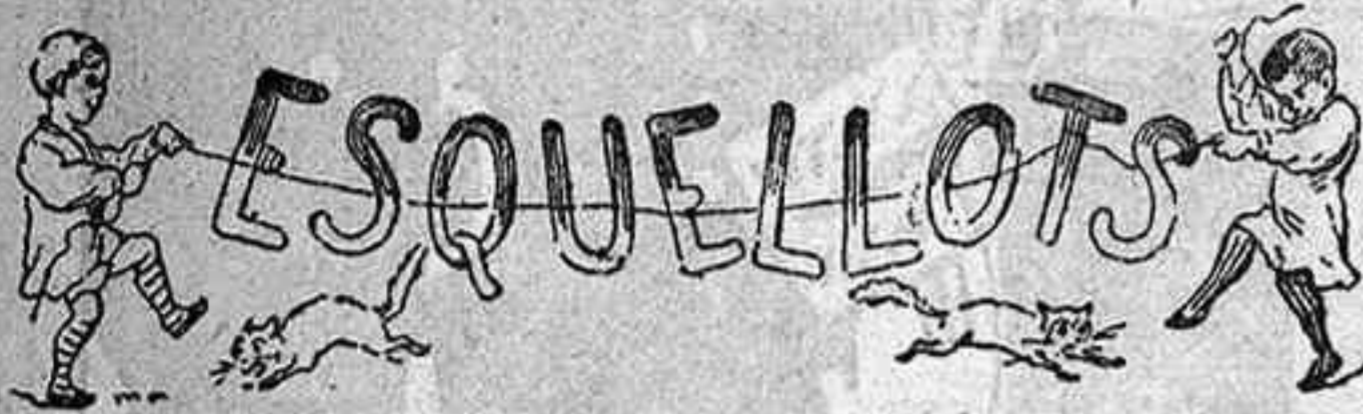
Y aixís indistintament
cuberts ab aquesta marca,
hem sofert pinxos barruts
excitant l' odi de classes:
hem patit governadors
dels que val més no parlarne,
y ara 'ns volen convertir
en una sucursal d' Africa...

En poch mesos han caygut
damunt las nostras espatllas

tan grosses calamitats,
y càrregas tan pesantas,
que avuy están ja de cops
molt més tovas que un tomàquet.

Mes, afortunadament,
no fem cas de las paraulas
d' aquests quatre bon senyors
demócratas de camama;
despreciém els patrioters
que cridan sense sustancia;
y á pesar de la calor,
dels gelats y de la mandra,
encare tením halé
per dirlos que 'l nom de patria
qu' ells no més el fan servir
com una marca de fàbrica,
es cosa pels catalans
molt més digna y molt més alta.

PEP LLAUNÉ

El dissapte corrian rumors graves de que al día següent
havían de ocorre á Barcelona grans trastorns, ab motiu
del descans dominical. Se deya que hi hauría poch me-
nos que una batalla... ¡Bonica manera de descansar!

Quan els dependents, partidaris del estricto cumpli-
ment de la Lley, anessin com de costum á trencar vidres
de aparadors y á abocar ampollas de tinta sobre 'ls géne-
ros en ells exposats, els botiguers els rebrían á tiros.
Aquest era 'l programa.

Ja hi havia qui tot ho tenia á punt pera treure dels
anunciats successos detalladas cintas cinematográficas,
que haurían sigut exposadas aquí y per tot el món, baix
el títul sugestiu: *El descans dominical á Barcelona.*

Donchs bé: va succehir lo que passa sempre en sem-
blants casos: «funció massa anunciada, funció fracassada.»
Total res.

Es á dir, sí.

El Sr. Sostres treballant com un desesperat y aixó que
era diumenge, y omplint els carrers de guardia civil com
si per tota la ciutat s' haguessin de celebrar *meetings* anar-
quistas.

Y en lloch d' atropellar als vulneradors de la Lley de
descans, se prenia nota dels establiments que estavan
oberts... á los efectos consigüentes, quals efectos son, á lo
que sembla, l' imposició d' una multa que 's pagarà ó dei-
xará de ferse efectiva, segons las influencias de la perso-
na interessada.

Detall curiós:

Un guardia municipal s' empenyava en fer tancar las
oficinas de teléfonos.

No hi ha noticia, en cambi, de que ningú molestés á las
iglesias, y aixó que en totas, durant el dematí, anava de
ferm el negoci del lloguer de las cadiras.

La senmana passada va entaularse al Ajuntament un
debat sobre la llimpiesa de Barcelona.

Van dirse cosas molt bonas... Desgraciadament la ciu-
tat no 's llimpia á forza de discursos.

Barcelona es, en aquest punt, una població típica, molt
distinta de totas las del extranger.

Si bé es veritat que té 'ls carrers molt bruts, posseheix
en cambi una cosa completament llimpia.

¿No saben qué?

Las arcas municipals.

Llegeixo:

«El violinista Pablo Sarasate ha rehusado una contrata
de un empresario de Nueva York que le ofrecía cuarenta
mil duros por diez conciertos.»

Si l' oferiment es cert, ha fet mal l' insigne violinista
en refusar una proposició tan ventatjosa. Si d' aquest pá

SOBRE 'L CONCURS MUNICIPAL
DE LLIMPIESA

—Nosaltres, de llimpiar els carrers no 'n sabém
Ara, els pisos...

—¿Veus? Aixó es una faldilla escombradora.

—Escolta; ¿y si en lugar del sable nos diesen un
plumero?...

Fet y fet, lo millor sería una pluja senmanal de
benzina. Fóra pols, fóra microbis y fóra tacas.

LA PRIMERA VISITA QUE HA REBUT EL NOU GOBERNADOR

—Saludém al senyor Manzano y tenim l'honor de participarli que del Assilo que per nosaltres va crear, ja no se'n canta gall ni gallina.

fa rosegons... ¿qué pensarán els pobres concertistas que quan tocan á penas guanyan tres pessetas?

Pero si la cosa l'ha publicada sols pera donarse importancia, no deixa de ser xocant que 'l célebre Sarasate haja canbiat el violí pel bombo.

Posat á triar governador ens hem de felicitar de que 'l govern haja prescindit d'en Cobian, s'haja desentés d'en Requejo y s'haja decidit á enviarnos á n'en Manzano.

No podrém dir que no s'interessan per Barcelona, ja qu'en lloch d'etzivarnos un vi-rey plé de fums, ens regala un senzill arbre fruyter.

Ara no més falta veure qui 's menjará las pomas.

Per ordre del Sr. Bastardas, s'han retirat els municipals que prestavan servey als claustres de la Catedral, á las Plassas de Toros y als teatros.

Ja m'figuro la cara que farán els guardias objecte de aquesta mida.

—Nosotros que cobravam para divertirnos!—dirán ab amargura.—Pues nos ha bien divertit el señor alcalde nou.

Preparemnos á veure la gran lluyta entre 'ls ómnibus automòvils y els tranvías.

Com si á la Companyia anónima li hagués picat una mosca, tant bon punt *La Catalana* ha demanat autorisació al Ajuntament pera fer el servey de Gracia ab automòvils, en competencia ab el tranvía, ella'n demana pera fer el servey del Arch de Triunfo pel carrer de Fernando y Ramblas també ab automòvils, y en competencia ab las jardineras de *La Catalana*.

Es alló que diuhem:—Donde las dan, las toman.

Pero ¿no era la Companyia anónima la que deya que 'l

fer circular ómnibus automòvils pel Passeig y pel carrer Major de Gracia constituía un gran perill?

¿Cóm s'explica, donchs, que siga perillosa la circulació dels automòvils per aquelles vías amplias y ho deixi de ser pels carrers de Fernando, Jaume I, Princesa, y altres tan estrets com concorreguts?

Res: es alló que diuhem: «Primer es atrapat... un apasionat que un coix.»

Ja 'ls automòvils, avants de posarse en circulació, fan una desgracia: *atropellan al sentit comú.*

Y á propòsit de automòvils.

Cridá molt l'atenció que 'l Sr. Pinilla, en una de las últimas sessions del Ajuntament, fes quedar sobre la taula 'l dictámen autorisat la circulació dels ómnibus automòvils de *La Catalana*.

Algú 's preguntava: —¿*Quare causa?* ¿Se tracta de un auto-mòvil, es á dir, de un mòvil expontani del Sr. Pinilla, ó de un mòvil suggerit per alguna empresa rival?

Menos mal que no s'haja esperat á que s'acabés l'estiu pera establir las colonias escolars municipals. Ara, per fí, la cosa va de serio, y s'ha acordat montar-ne tres de noys á Sant Celoni, Collbató y Llinás, y tres de noyas á Vilassar de Mar, San Feliu de Codinas y Caldas de Montbuy.

Celebrarém que s'activin tots els preparatius, y que 'ls pobres infants de las escolas municipals—sino tots, una petita mostra—no siguin de pitjor condició que 'l arcalde de R. O. y altres companys de Consistori, y puguin disfrutar també, encare que sigui modestament, els goigs del estiuheig.

El crim del carrer del Cid... Un drama romántich-naturalista.

Personatjes: un soldat y una prostituta.

Móvils: els zelos. El soldat passava pera que la prostituta exercís *honradament* el seu ofici, es á dir, venent las sevas caricias al primer que 's presentava. Pero en disfrutarlas *gratuitament* volia ser ell sol: creya tenir dret á n' aquesta extranya *fidelitat*. Convensut de que ella l' enganyava, arribém al fulminant desenllás: dos tiros de revolver, l' un á la *infidel* y l' altre á sí mateix... Y ella al hospital y ell al cementiri.

¿Volen un drama més naturalista y á la vegada més romántich?

POTI-POTI. Heus aquí el títul sugestíu ab que nostre amic Rafel Nogueras Oller inaugurarà una serie de romansos escrits en catalá.

El primer *romanso* de 'n Nogueras Oller sortirà demá, dissapte. Conegudas las cáusticas condicions del autor de las *Tenebroses* no fóra extrany que la seva original pensada se coronés ab un éxit expontani y merescut.

S' ha de dir la veritat: el Sr. Sostres en l' exercici del seu càrrech de governador interí, no ho ha fet del tot malament.

Tant de las *huelgas*, com de la qüestió candent del *descans dominical*, ha sapigut sortirse'n millor de lo qu' era de creure. ¡Y cuidado qu' es un polítich de antecedents caciquistas!...

Pero es catalá... y com avuy el sentiment de la *Solidaritat* está com si diguessim deixatat en l' atmósfera, ni 'ls caciquistas més empedernits, un cop se troban en el ball, se poden sustreure de ballar á la catalana.

A n' en Roig y Bergadá, que 's mostrá resolt á no acceptar de cap manera la vara de arcalde de Barcelona, no sé quin efecte poden haverli produhit las següents paraulas que s' atribuheixen á n' en Canalejas:

—M' han dit que no vol acceptar. Tant se val, ja acceptará. Després de la vara, la cartera; pero avants la vara.

* *

En el lloch de 'n Roig li diria á n' en Canalejas:

—D. Joseph: ni la vara, ni la cartera. Y la cartera menos que la vara. Perque no la necesito per res la cartera. Ja soch massa gran. Ja no vaig á estudi.

Particularitats del general López Domínguez, actual president del Consell de Ministres:

«Ha cuidado con esmero de su mesa—diu un periódich—considerando que una alimentación sana y abundante es indispensable para conservar la salud haciendo una vida activa.—Tiene un cocinero de primera, el que fué de María Buchental, y tiene predilección como Castelar por los platos nacionales.»

* *

Vels'hi aquí uns detalls ben interessants.

Cert que Espanya, ab en López Domínguez, no podrá menjar, com tampoch menjava ab en Moret; pero lo qu' es el que li vingui salivera, lo qu' es aixó ningú ho evita.

El govern francés no 's limita á pensionar pintors, esculptors, arquitectes y músichs; ara últimament ha pensionat á un poeta. El favorecut es un jove de 21 anys, nomenat Abel Bonnard, autor de un preciós llibre de versos titulat *Les familiers*.

Aixís ho arreglan els gòbernants de una República ab miras al socialisme, y per lo tant menos amiga dels refinaments de la cultura que 'ls espanyols, que quan volem fer una francesilla donem 1000 pessetas al autor del millor himne á la Bandera.

Un bunyol de 200 duros: que vinguin els francesos á estudiar aquí 'ls medis de protegir á las mussas.

En la sessió del altre día, el regidor senyor Zurdo, després de revelarnos que 'l jefe de la *Solidaritat* es el bisbe de Barcelona, va mostrar desitjos de saber quants municipals té al seu servey el cardenal Casañas.

La pregunta 'm sembla molt atinada; pero jo, posat en el lloch del enérgich regidor, no m' aturaria aquí y preguntaria també al bisbe quina classe de relacions té ab el gremi de vaquers y si sab alguna cosa de certas famosas cinch mil *llaunas* que temps enrera varen fer bastant soroll.

¡Animo, senyor Zurdo! A veure, á veure si fem un punt d' home.

Persia, la vella, la misteriosa Persia, está adoptant á tota máquina las costums d' Europa.

Avuy precisament fa vuyt dias, celebrantse á Teherán una manifestació d' estudiants, fou aquésta disolta per la policia, resultant del *encuentro* la friolera de catorze morts y 'ls corresponents ferits.

Ja veus, lector caríssim, que 'm sobra la rahó.

¿Pot darse millor síntoma d' europeisació?

S' ha reunit últimament la Junta d' atracció de forasters.

Ja 'm figuro per quín objecte.

Devia ser per estudiar la manera de posar en coneixement dels referits forasters que á la ciutat dels comtes hi ha molta verola y que, per lo tant, els que vinguin á visitarnos,

per més que d' aquí no 'n surtin
ilustrats,
es molt fácil que se 'n tornin
ab *grabats*.

¡Pim, pam, pum!...

¿Saben qu' és aixó?

El resó dels tiros que divendres varen dispararse al penal de Tarragona, ahont els presos, recordant sens dupte que dels que fujen alguns se 'n escapan, tractavan de tocar el dos.

La població, com ja 's pot suposar, va alarmarse de mala manera, y durant llarch rato va haverhi allá tal sarracina, que semblava que l' antiga Tarraco se 'n anava á can Pistras.

Ja ho veuen. ¡Y encare, á pesar de tan bells exemples, continuarán els testaruts figuerenchs negantse á admetre el presiri que 'l govern vol regalarlos!...

¡Desagrahits, més que desagrahits!

¿Cóm podrian presenciarlos els tarragonins aquests emocionants espectacles, si no fos l' establiment penitenciari que *disfrutan*?

Al pa, pa.

Per xó el senyor Foronda s' ha explicat sense embuts. Si l' Ajuntament autorisa la circulació de ómnibus-automóvils pel carrer Major de la ex vila de Gracia, ell, el senyor Foronda, no respón dels cataclismes que allí puguin ocorre.

¿Ho tenen entés?

Després no diguin que 'l gerent de l' Anónima, ab la galanteria que 'l caracteriza, no 'ls haji avisat.

L' home es del gremi dels *frescos*
y 'l parlar clar no li dol:
á fer morts y á tallar camas
vol ser sol.

Diu un diari:

«Convensut de que la ley d' alkohols es dolenta, el nou ministre d' Hisenda, Sr. Navarro Reverter, tracta de modificarla, nombrant al efecte una comissió en la qual hi estarán representats tots els interessats en l' asunto, que son els viticultors, els destiladors, els licoristas, els agricultors y els comerciants de vi.»

La idea 'm sembla molt plausible, pero 'm permeto fer notar que aquí no hi están representats tots els interessats en la qüestió del alcohol.

Perque, aném á veure; y 'ls borratxos ¿qué no son ningú?

Segons datos darrerament publicats, á Barcelona, pera cumplir estrictament ab el *mínimum*, no més que ab el *mínimum*, de lo que la ley senyala, hi faltan 94 escolas públicas elementals.

Aixó deu ser cert; pero en cambi...

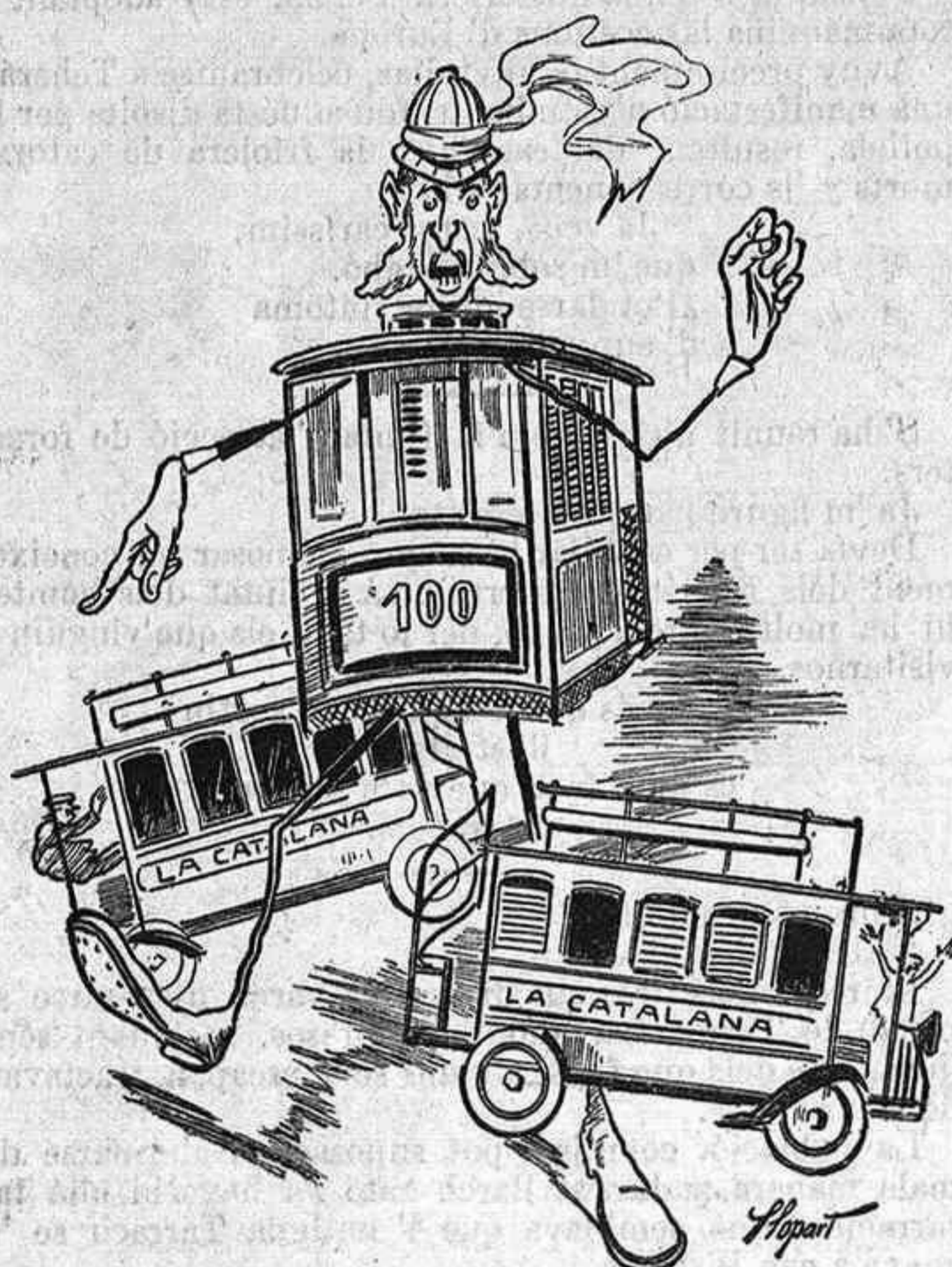
En cambi hi sobran 94 convents.

Y váyase lo uno por lo otro.

Exclamava un literat contemplant ab fruició un bitllet de Banch.

—¡Y que bé hi está en els bitllets de Banch el busto de Quevedo!

EL TRANVÍA ORDENA Y MANA
6
ENTRE L' ANÓNIMA Y LA CATALANA

—¡Enrera tothom! ¡Aquí ningú mata sino jo!

D' ALAS CAYGUDAS

—¿Van bé pel sol aquests sombreros?

—Pel sol... y pel sastre. Desde que 'l porto, vaig molt més tranquil pel carrer.

Un seu company, admirador del famós satífrich, diu:

—Jo crech qu' encare estaria millor, si al peu del bus-
to s' hi llegissin aquells versos del mateix Quevedo:

«Poderoso caballero
es D. Dinero.»

Xascarrillo de postres:

—Quin regalo li farás á la teva dona, 'l día del seu
sant?

—El de cada any: un caixó de cigarros de la Habana.

—Ayay ¿qué fuma?

—No; pero jo 'ls hi regalo de un plegat, porque des-
prés ella me 'l vagi regalant á mí de mica en mica.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN LO ÚLTIM NÚMERO

- 1.ª XARADETAS.—I. *Fi-la-te-ras*.—II. *So-net*.—III. *Co-
to rra*.
2.ª CONVERSA.—*Elisa*.
3.ª GEROGLÍFICH.—*Una escombra escombra bé*.

XARADA

Aliment trobarás tú
en la *hu*;
article mira si 't dona
segona;
part del cos, mira si es
la *tres*.

Y ara, sens rumiar gayre,
si buscas un xich com cal,
trobarás en ma xarada
que 'l *total* es animal.

P. RIGAU

ANAGRAMA

Estich ¡ay! tan desganat,
que *total* días enters,
menjant un platet de *tot*
que per mí es no menjar res.

P. SALOM MORERA

TARJETA

TON ROIG
LLORET DE MAR

Formar ab aquestas lletres el nom de un poble catalá.
HEÇTIK DE P GA

LOGOGRIFO NUMÉRICH

- 1 2 3 4 5 6 7.—Poble catalá.
5 6 1 2 3 6.—Nom de dona.
1 6 5 4 6.— » »
4 2 3 6.—Poble catalá.
3 6 7.—Part del cos.
2 7.—Animal.
4.—Consonant.

UN BLANENCH

GEROGLÍFICH

∴ +
∴
T I D
I I I
+
+ + +

FE DE LA FLOR

Antoni López, editor, Rambla del Mitj, 20

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, Olm, 8
Tinta Ch. Lorilleux y C.^a

Antoni López, editor, Rambla del Mitj, número 20, Llibrería Espanyola, Barcelona. Correu: Apartat número 2

Novedad

MEDICINA CASERA

REMEDIOS QUE CURAN

LIBRO INDISPENSABLE

Un tomo en 8.º, encuadernado á la inglesa. Ptas. 1

Obras de D. BENITO PÉREZ GALDÓS

NOVELAS ESPAÑOLAS CONTEMPORÁNEAS

La desheredada, 2 tomos, Ptas. 6.—El amigo Manso, 1 tomo, Ptas. 3.—El doctor Centeno, 2 tomos, Ptas. 6.—Tormento, 1 tomo, Ptas. 3.—La de Bringas, 1 tomo, Ptas. 3.—Lo prohibido, 2 tomos, Ptas. 6.—Fortunata y Jacinta, 4 tomos, Ptas. 12.—Miau, 1 tomo, Ptas. 3.—La Incógnita, 1 tomo, Ptas. 3.—Realidad, 1 tomo, Ptas. 3.—Angel Guerra, 2 tomos, Ptas. 6.—Tristana, 1 tomo, Ptas. 3.—La loca de la casa, 1 tomo, Ptas. 3.—Torquemada en la hoguera, 1 tomo, Ptas. 3.—Torquemada en la cruz, 1 tomo, Ptas. 3.—Torquemada en el Purgatorio, 1 tomo, Ptas. 3.—Torquemada y San Pedro, 1 tomo, Ptas. 3.—Nazarín, 1 tomo, Ptas. 3.—Halma, 1 tomo, Ptas. 3.—Misericordia, 1 tomo, Ptas. 3.—El Abuelo, 1 tomo, Ptas. 3.—Casandra, 1 tomo, Ptas. 3.

NOVELAS DE LA PRIMERA ÉPOCA

Dofia Perfecta, 1 tomo, Ptas. 2.—Gloria, 2 tomos, Ptas. 4.—Marianela, 1 tomo, Ptas. 2.—La familia de León Roch, 2 tomos, Ptas. 4.—La Fontana de Oro, 1 tomo, Ptas. 2.—El Audaz, 1 tomo, Ptas. 2.—La Sombra, 1 tomo, Ptas. 2.

DRAMAS Y COMEDIAS

á 2 pesetas tomo

Realidad.—La loca de la casa.—La de San Quintín.—Los Condenados.—Voluntad.—Dofia Perfecta.—La Fiera.—Electra.—Alma y Vida.—Mariucha.—Bárbara.—Amor y Ciencia.

EPISODIOS NACIONALES

á 2 pesetas tomo

Primera serie: Trafalgar.—La Corte de Carlos IV.—El 19 de Marzo y el 2 de Mayo.—Bailén.—Napoleón en Chamartín.—Zaragoza.—Gerona.—Cádiz.—Juan Martín el Empecinado.—La batalla de los Arapiles.

Segunda serie: El equipaje del Rey José.—Memorias de un cortesano de 1815.—La segunda casaca.—El Grande Oriente.—7 de Julio.—Los cien mil hijos de San Luis.—El Terror de 1824.—Un voluntario realista.—Los Apostólicos.—Un faccioso más y algunos frailes menos.

Tercera serie: Zumalacárregui.—Mendizábal.—De Oñate á la Granja.—Luchana.—La campaña del Maestrazgo.—La Estafeta romántica.—Vergara.—Montes de Oca.—Los Ayacuchos.—Bodas Reales.

Cuarta serie: Las tormentas del 48.—Narvéez.—Los duendes de la camarilla.—La Revolución de Julio.—O'Donnell.—Aita Tettauen.—Carlos VI en la Rápita.—La vuelta al mundo en la Numancia.

EN PRENSA: *Prim.* — **En preparación:** *La de los tristes destinos.*

Acaba de ponerse á la venta

MEMORANDA

Un tomo en 8.º, Ptas. 2

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de ditas obras, remetent l' import en libransas del Giro Mútuo ó bé en sellos de franqueig al editor Antoni López, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu, franca de ports. No responém d' extravíos, si no 's remet ademés un ral pera certíficat. Als corresponsals se 'ls otorgan rebaixas.

—¿Qué li has dit que 't porti de Barcelona al recader?
—¡Un revólver!